

bestyrelse og Justitsministeriet, maatte være forbindende, saavel for vedkommende Kommunalbestyrelse som for vedkommende Byers og Landsfogues Beboere indtil den Tid, Lovens Varighed udløb, nemlig den 1ste April 1863. Det forekommer mig ogsaa, at de Herrer, der som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) have lagt særdeles Bægt paa denne Sag, maae holde herpaa, thi man maae dog ansee det for mindre heldigt, om Kommunalbestyrelserne til enhver Tid kunde kaste det Hcle bort. Naar jeg nu gaaer ud fra denne Anskuelse, kan jeg aldeles ikke berolige mig ved Loven, som den foreligger, i Særdeleshed saaledes som dens § 2 er affattet, og den høitærede Justitsminister har jo ogsaa kun paa en betinget Maade — saa forekommer det mig, skjøndt jeg maae tilstaae, at jeg ikke fuldkommen forstod ham — tiltraadt den Anskuelse, den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) har fremsat; men selv om han havde gjort det paa en ubetinget Maade, kunde jeg dog ikke berolige mig derved; thi jeg troer, at enhver kommende Justitsminister kunde, støttende sig til Lovens Ord, gjøre en modsat Anskuelse gjældende.

S. Hage: Ved det Forslag, jeg har været med at stille under Nr. 3, troer jeg man giver Kommunalbestyrelserne den hyderste Frihed, de paa nogen Maade kunne forlange. Jeg forstaaer meget vel, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) foretrækker Forslaget under Nr. 1; thi dersom han var Justitsminister, vilde han naturligviis ikke indhente nogen Erklæring fra vedkommende Kommuner, hvorved altsaa Sundhedsvedtægterne vilde bortsælge af sig selv, men de derimod, der have nogen Interesse for Sundhedsvedtægter og for den kommunale Frihed til at høre sig derom, troer jeg ikke kunne være tilbøielige til at gaae denne Vej. Jeg maae med den sidste ærede Taler være fuldkommen enig i, at den Fortolkning, som min ærede Ven for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) har gjort gjældende, ingenlunde er holdbar. Der tales i den første Deel af § 1 i Loven af 12te Januar 1858 om det vanskeligste Massineri, hvorefter Sundhedsvedtægterne

skulle skabes, og der bestemmes udtrykkeligt, at Justitsministeren derpaa vil faae enbeelt Indflydelse, saa at han, hvis han finder Noget utilraadeligt eller lovstridigt i Kommunernes Forslag, kan sende dem tilbage, og at dette kan være en Grund for ham til ikke at give sit Samtykke dertil. Nu synes det mig klart, at Justitsministeren, naar Sundhedsvedtægter engang ere endelig vedtagne paa tre Aar, og der kommer Fordring om Forandring i disse Vedtægter, og Kommunalbestyrelsen i et Dieblik, maaskee et Par Maaneder efter at en saadan Sundhedsvedtægt er bleven vedtagen, vil fuldkaste den igjen, forbi enkelte Foranstaltninger ikke have behaget den, at Justitsministeren da kan sige, at det er utilraadeligt at give sit Samtykke dertil, og en Ophævelse af Sundhedsvedtægterne eller en Forandring deri kan naturligviis ikke finde Sted uden hans Samtykke. Ved det af os stillede Endringsforslag give vi fuldstændig Frihed til at vedtage eller forandre de nuværende Sundhedsvedtægter. Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) i, at der ligger i Endringsforslaget, at Kommunerne kunne forlange Sundhedsvedtægterne ophævede, hvilket ogsaa ligger i selve Ordene; der staaer nemlig: „Foraaavidt der ikke inden den 1ste Februar 1863 indkommer Begjæring fra vedkommende Kommunalbestyrelse“ (S. A. Hansen: Om Revision!) — ja, men den kan ogsaa gaae ud paa en Ophævelse.

Liebe: Jeg beklager meget, at jeg endog kun for et Dieblik skal opholde det ærede Thing i en saa seent Time. Forskjellen imellem min Opfattelse og de ærede Forslagsstilleres er ganske vist principiel. Jeg er nemlig vedblivende ikke istand til at opfatte Justitsministerens Stilling efter Loven 12te Januar 1858 § 1 anderledes, end at Ministeren ikkun udøver et Tilsyn fra Statens Side for at værne imod mulige Overgreb af Kommunalbestyrelserne, der kunde gaae ud over Kommunernes enkelte Medlemmer. Det er kun det, Ministeren skal vaage over, det er det Standpunkt, hvorpaa han efter Loven befinder sig, det er det Synspunkt, hvorfra Ministeren skal betragte Vedtægterne, haade ved deres Tilblivelse og naar